

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 14.Gf.40.020/2023/7.

Az I. rendű felperes: felperes1 (cím1)

A II. rendű felperes: felperes2 (cím1)

Az I-II. rendű felperesek képviselője: dr. Jakab Andrea Judit ügyvéd (cím2)

Az alperes: alperes1 Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság (cím3)

Az alperes képviselője: Szabó Ügyvédi Iroda (cím4; ügyintéző: dr. Szabó Tamás ügyvéd)

A per tárgya: szerződés érvénytelenségnek megállapítása

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 64.P.20.937/2021/39.

k ö z b e n s ő - é s r é s z í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 18.000 (tizennyolcezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperesek módosított keresetükben kérték az alperessel 2007. július 20. napján kötött "n"1 számú lakásvásárlási kölcsönszerződés, valamint a 2007. szeptember 18. napján létrejött "n"2 számú jelzálogkölcsön-szerződés érvénytelenségének megállapítását az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses kikötések tisztességtelensége folytán a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 205. §-a és 209. § (1) bekezdése, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 203. § (6) és (7) bekezdései alapján, továbbá annak jogkövetkezményeként a szerződés érvényessé nyilvánítását az átváltási árfolyam maximálása és a fennálló tartozás megállapítása mellett.

II.

[2] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

III.

[3] Az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletében megállapította, hogy az I. rendű felperes és az alperes között 2007. július 20-án létrejött devizaalapú lakásvásárlási kölcsönszerződésnek és az I. rendű felperes és az alperes között 2007. szeptember 18-án létrejött devizaalapú jelzálog típusú kölcsönszerződésnek az árfolyamkockázatot korlátlanul az I. rendű felperesre terhelő feltételei tisztességtelenek, ezért a szerződések érvénytelenek. A „II. rendű felperesnek a szerződések érvénytelenségére irányuló kereseti kérelmét meghaladó, a jogkövetkezmények levonására irányuló kereseti kérelmét” elutasította.

III.1.

[4] A fellebbezés szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy az I. rendű felperes és az alperes között 2007. július 20. napján lakásvásárlási kölcsönszerződés jött létre. A szerződés tárgya ingatlan megvásárlása céljából 58.710,43 CHF összegű kölcsön felvétele volt, 288 hónapos futamidő mellett. A megállapodás tartalmazta, hogy az adós tudomással bír

arról, hogy függetlenül a kölcsön forint pénznemben történő visszafizetésnek módjától a bank svájci frank pénznemben tartja nyilván a kölcsönszerződésből eredő tartozását.

[5] Ezt követően az I. rendű felperes és az alperes között 2007. szeptember 18-án jelzálogkölcsön- szerződés jött létre, amelynek tárgya 42.878,82 CHF összegű kölcsön volt, 240 hónapos futamidő mellett. A megállapodás I.4. pontja alapján az I. rendű felperes mint adós kötelezettséget vállalt a kölcsön és járulékai forint pénznemben történő visszafizetésére és kijelentette, hogy tudomással bír arról, függetlenül a kölcsön forint pénznemben történő visszafizetésének módjától, a bank svájci frank pénznemben tartja nyilván a kölcsönszerződésből eredő tartozását.

[6] Mind a lakásvásárlási kölcsönszerződés, mind a jelzálogkölcsön-szerződés VIII. 6. pontja tartalmazott kockázatfeltáró nyilatkozatot: „Adós kijelenti, hogy a Kölcsönszerződéssel kapcsolatos tájékoztatást a szükséges és elégséges mértékben a Banktól megkapta, tisztában van az ügylet esetleges kockázataival, így különösen azzal, hogy az adott deviza magyar forinttal szembeni árfolyam alakulása a Kölcsön forintban történő visszafizetésének terheit egyaránt növelheti és csökkentheti. Adós az esetleges árfolyam veszteséget is figyelembevéve képes a fizetési kötelezettségeinek maradéktalan és pontos teljesítésre. Adós elfogadja, hogy a fentiek tekintetében Bankkal szemben sem most, sem a jövőben semmifajta igény támasztására nem jogosult.”

[7] A lakásvásárlási kölcsönszerződés megkötését követően az I. rendű felperes mint adós és a II. rendű felperes mint készfizető kezes/egyetemleges dologi adós 2007. július 25. napján 674/2007. ügyszám alatt közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek. Az I.13. pontban a II. rendű felperes mint egyetemleges dologi adós kijelentette, hogy a Kölcsönszerződés biztosítására „önálló zálogjogot alapító szerződés ingatlanra” (továbbiakban: Zálogszerződés) megnevezésű szerződést kötött az alperessel. Kijelentette továbbá, hogy a Zálogszerződés feltételeit megismerte, megértette és magára nézve kötelezőnek fogadta el.

[8] A jelzálogkölcsön-szerződéssel összefüggésben a 2007. szeptember 20. napján kelt Ok.1051/2007. szám alatti közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatban az I. rendű felperes a közte és a bank között 2007. szeptember 18. napján létrejött jelzálogkölcsön szerződés tekintetében úgy nyilatkozott, hogy a kölcsönszerződés feltételeit megismerte és megértette. A II. rendű felperes kijelentette, hogy az adósnak a Kölcsönszerződésből (jelzálogkölcsön szerződés) eredő valamennyi fizetési kötelezettsége teljesítéséért a bankkal szemben készfizető kezességet vállal.

III.2.

[9] Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indoklásában rögzítette, hogy a Ptk. 205. § (3) bekezdése értelmében a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek és tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

Utalt a régi Hpt. 203. §-ában foglaltakra és arra, hogy az Európai Unió Bíróságának az árfolyamkockázati tájékoztatással összefüggésben felállított követelményrendszere szerint a tájékoztatásnak ki kell terjednie a kölcsönfelvevő lakóhelye szerinti tagállami fizetőeszköz súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészekre gyakorolt hatására, annak a mechanizmusnak a konkrét működésére, amelyre az érintett feltétel utal, továbbá arra, hogy a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó megértse, miszerint az árfolyamkockázatot ő viseli. A tájékoztatásnak ki kell térnie végül arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, az korlátlan. A fogyasztónak mindezek alapján tudnia kell értékelni az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt, esetlegesen jelentős gazdasági következményeket is.

[10] A Kúria Pfv.I.21.000/2020/8. számú határozatában foglaltakra figyelemmel megállapította, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatóból hiányzott a jelentős árfolyamromlásra utaló figyelemfelhívás, illetve az arra vonatkozó figyelmeztetés, hogy a fogyasztót tekintve annak esetleg súlyos gazdasági következményei is lehetnek. Rögzítette a BH2021. 141. számú eseti döntésben foglaltakra figyelemmel, hogy a megfelelő tájékoztatás hiánya arra vezet, hogy a fogyasztó nem tud valós képet alkotni az őt terhelő pénzügyi kötelezettség mértékéről, nem tudja reálisan felmérni az általa vállalt kockázatot, annak lehetséges következményeit.

[11] A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésekor kiemelte, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatót sem az I. rendű, sem a II. rendű felperes nem írta alá. A perben meghallgatott tanúk vallomását idézve megállapította, hogy a perben hivatkozott tájékoztató szerinti tartalom nem hangzott el, ennek okán rögzítette, hogy a perbeli adatok alapján azt lehetett megállapítani, hogy csupán a lakásvásárlási kölcsönszerződésben, illetőleg a jelzálog kölcsönszerződésben foglalt (VIII. 6. pont) tájékoztatás történt meg. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az adósok kijelentették, a kölcsönszerződéssel kapcsolatos tájékoztatást a szükséges mértékben megkapták, hiszen az alapján nem lehetett megállapítani, hogy a perbeli tájékoztatás megtörtént. A nyilatkozat pedig önmagában nem pótolhatja a tájékoztatás tényleges valós tartalmának bizonyítását, az alperesnek ugyanis nemcsak a tájékoztatás megtörténtét, hanem annak tartalmát is igazolnia kellett.

[12] A 2/2014. számú Polgári jogegységi határozatban, valamint az elsőfokú bíróság által irányadónak tartott EUB ítéletekben foglaltakra figyelemmel, valamint a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat és a JPE.I.60.015/2021/15. számú jogegységi hatályú határozat rendelkezéseire tekintettel rögzítette, hogy a perbeli esetben a szerződések VIII.6. pontjában foglalt tájékoztatást meghaladóan az árfolyamkockázatra vonatkozólag semmilyen tájékoztatás megtörténte nem volt igazolható, a hivatkozott pontban rögzített tájékoztatás pedig az ismertetett követelményrendszernek nem felelt meg.

[13] A szerződések érvénytelenségének megállapítása körében ezért a keresetet megalapozottnak találta, ugyanakkor a jogkövetkezményi körben rámutatott arra, hogy a II. rendű felperes a biztosítéki szerződések alapján a szerződések semmisségére,

érvénytelenségére hivatkozhat, azonban a jogkövetkezmények levonását nem kérheti, ugyanis a perben támadott szerződések vonatkozásában nem volt szerződést kötő fél. Ennek okán a jogkövetkezmények levonására vonatkozó kereseti kérelmet a II. rendű felperes vonatkozásában részítélettel elutasította.

IV.

[14] A közbenső- és részítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és téves jogi álláspontra helyezkedett az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztató megfelelőségével összefüggésben. Megjegyezte, az elsőfokú ítéletben hivatkozott határozat a JPE határozat meghozatalát megelőzően született, ennél fogva kötelező ereje már nem vehető figyelembe. Tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a tanúk vallomását is ítéletében és okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem bizonyította a perben, hogy a deviza árfolyamkockázataira vonatkozó tájékoztatót a felperesek megismerték. Utalt arra, hogy tanú1 tanú előadta, hogy „ami le van írva a tájékoztatóban írásban, azt az ügyfél megkapta”. tanú2 tanú pedig emlékezett arra is, hogy a kétoldalas árfolyamkockázati tájékoztatót az ügyfélnek szerződéskötéskor átadták. Mindehhez képest tanú3 tanú a II. rendű felperesre homályosan emlékezett és akként nyilatkozott, „biztos, hogy az árfolyamkockázati tájékoztatóról volt egy külön dokumentum és az külön is átadásra került”.

[16] Az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel ellentétben tehát a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével az állapítható meg, hogy a felperesek megismerték a perbeli tájékoztatót és ennek tényét ismerték el a kölcsönszerződés VIII.6. pontjában. A tájékoztatás tartalma pedig megfelelt a Kúria kialakult joggyakorlatának és az Európai Unió Bíróságának határozataiban kifejtett elvárásoknak is. Ennek okán megalapozatlanul állapította meg a szerződések érvénytelenségét az elsőfokú bíróság.

[17] Utalt arra, hogy a tájékoztató konkrét példákat szerepeltetett annak érdekében, hogy az árfolyamkockázat mechanizmusa megérthető legyen, így a fogyasztók tisztában voltak az árfolyamváltozás szerződéses kötelezettségeikre gyakorolt hatásával és azzal, hogy az árfolyam módosulása milyen mértékben változtatja meg fizetési kötelezettségüket. A tájékoztató arra is kitért táblázatos formában, hogy fizetési kötelezettségeik milyen árfolyam mellett érik el a forintalapú kölcsönökhöz kapcsolódó fizetési kötelezettséget. Az ehhez társított árfolyam mértéke igen jelentős árfolyamváltozást jelentett, így tényként állapítható meg az is, hogy az alperes egy igen jelentős leértékelődés gazdasági hatásáról is tájékoztatta a felpereseket. Azt is tartalmazta a táblázat, hogy ezen árfolyamváltozás esetén milyen összegű havi törlesztőrészlettel kell számolni. Mindez megfelelt egy igen jelentős árfolyamromlásra utaló figyelemfelhívásnak, vagyis a fogyasztót figyelmeztették, hogy a futamidő alatt jelentős árfolyamváltozás is bekövetkezhet, amelynek jelentős, esetlegesen súlyos gazdasági következményei lehetnek.

V.

[18] A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú közbenső- és részítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai folytán. Előadták, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte. Álláspontjuk szerint a fellebbezésben foglaltakból nem következik, hogy a tájékoztatást tartalmazó okiratot megkapták, az viszont kijelenthető, hogy az okiraton az aláírásuk nem szerepel. Mindezen okból nem is releváns, hogy a tájékoztató tartalma egyébként mennyiben felel meg az irányadó gyakorlatnak vagy sem.

VI.

[19] Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletének a II. rendű felperes jogkövetkezményi keresetét elutasító részítéleti rendelkezése, így azt az ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

VII.

[20] A fellebbezés nem alapos.

VIII.

[21] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a kereset jogalapja körében meghozott döntésével és annak jogi indokolásával az ítéltábla egyetértett, ezért a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján utal az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletének helyes indokaira az alábbi kiegészítésekkel.

VIII.1.

[22] A kereset jogalapja vonatkozásában a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelő értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű felperes és az alperes által kötött kölcsön- és jelzálogszerződésekkel összefüggésben nem vált a szerződések részévé az alperes által hivatkozott kockázatfeltárányilatkozat.

[23] Az alperes alkalmazottja tanúle a fellebbezésben foglaltak szerint valóban azt mondta kihallgatásakor, hogy „ami le van írva a tájékoztatóban írásban, azt az ügyfél megkapta”, ugyanakkor ezt az általános megállapítást azzal egészítette ki, hogy azon kívül részükről nem hangozhatott el semmi más. Elmondta továbbá, hogy nem emlékszik, hogyan zajlottak a tájékoztatások, illetve a felperesekre sem emlékezett már. Az alperes által hivatkozott tájékoztatóval kapcsolatban viszont azt is kiemelte, hogy annak volt (kellett volna, hogy legyen) egy további oldala is, a tájékoztatókat ugyanis az ügyfél aláírta.

[24] tanú2 tanú – az alperes korábbi alkalmazottja – sem emlékezett a felperesekre vagy az alperes által nyújtott tájékoztatás konkrét tartalmára. Általánosságban mondta el, hogy az árfolyamkockázati tájékoztatót az ügyfélnek szerződéskötéskor átadták, majd kifejtette, hogy a szerződések VIII.6. pontjában foglaltakat ismertették az ügyfelekkel és ebből a pontból következett a tájékoztató átadása is.

[25] Mindehhez képest a fellebbezésben hivatkozott tanú3 alkalmazott csupán a II. rendű felperes „arcára emlékezett homályosan”, azonban a szerződéskötési protokollra nem és az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatásra is csak általánosságban annyiban, hogy „biztos, hogy az árfolyamkockázati tájékoztatóról volt egy külön dokumentum és az külön is átadásra került”.

[26] A fellebbezésben foglaltakkal szemben tehát helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat akként, hogy a perben hivatkozott tájékoztató szerinti tartalom nem hangzott el, csupán a lakásvásárlási kölcsönszerződésben, illetőleg a jelzálog-kölcsön-szerződésben foglalt, VIII. 6. pont szerinti tájékoztatás történt meg. Az adott esetben ugyanis a szerződést kötő fél a kockázatokra vonatkozó tájékoztatót nem írta alá, arra nézve pedig konkrét rendelkezést a szerződések nem tartalmaztak, hogy az abban foglaltakat a felek a szerződésük részévé tették volna. Erre tekintettel helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a VIII. 6. pont szerinti tájékoztatás megfelelőségét, ugyanis az alperes által hivatkozott bizonyítékok közül csak ezen szerződéses rendelkezés kapcsán volt megállapítható, hogy azt a fél – tartalmát tekintve – igazolhatóan megismerhette.

VIII.2.

[27] Megalapozottan indult ki az elsőfokú bíróság az irányadó gyakorlat ismertetésével abból is, hogy a szerződések VIII. 6. pontját a régi Ptk. 209. § (1)-(2) bekezdései és 209/A. § (2) bekezdése alapján kellett vizsgálni, jogi álláspontját is maradéktalanul osztotta az ítéltábla.

[28] A Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozatának 3. pontja szerint a pénzügyi intézményt a jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettségnek ki kellett terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, a 2/2014. Polgári jogegységi határozat 1. pontjához fűzött indokolás alapján a szerződéses feltételekből és az alperes által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen annak kell felismerhetőnek lennie az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa. Az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletének 3. pontja szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételnek nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára, hogy az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó ne csupán azt legyen képes

felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, hanem értékelni tudja egy ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is. A világos és érthető megfogalmazás követelményéből eredően tehát az információs hátrányban lévő fogyasztót olyan helyzetbe kell hozni a szerződéskötéskor, hogy megfelelően fel tudja mérni az árfolyamkockázatot, pontos és érthető szempontok alapján értékelhesse a számára ebből eredő lehetséges gazdasági következményeket (C-26/13. és C-186/16. számú ítéletek). E körben pedig figyelemmel kell lenni arra is, hogy nem fogadható el az alperest terhelő tájékoztatási kötelezettség teljesítéseként az sem, ha a fogyasztó több rendelkezés egybevetése alapján – eltérő szerkezeti egységekben lévő kikötések és képletek beazonosításával – csak kikövetkeztetni tudja az árfolyamkockázat jellegét, a következmények viselésének fizetési kötelezettségére gyakorolt hatását, ez ugyanis szintén nem lenne világos és érthető tájékoztatásnak tekinthető.

[29] A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának Jpe.I.60.015/2021/15. számú jogegységi hatályú határozata értelmében a 2/2014. PJE határozat 1. pontja azzal a kötelező (kiegészült) értelmezéssel alkalmazható, amely szerint akkor megfelelő tartalmú az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatás, ha az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó a tájékoztatás alapján a szerződéshez kapcsolódó árfolyamkockázat tényén és mibenlétén kívül azt is felismerheti és értékelni tudja, hogy a nemzeti fizetőeszköz (a forint) árfolyama a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti deviza árfolyamához képest számára akár jelentős mértékben is kedvezőtlenül változhat, és ezáltal a fogyasztó fennálló tartozásának, a szerződés szerinti ütemezésben esedékessé váló fizetési kötelezettségének mértéke jelentősen megemelkedhet.

[30] A fentiekre figyelemmel megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli esetben nyújtott tájékoztatás nem tekinthető megfelelőnek, az árfolyamkockázat valós tartalmáról a szerződés nem tartalmazott a fenti követelményeknek megfelelő világos és érthető tájékoztatást. A fellebbezés arra helyesen utalt, hogy az elsőfokú ítéletben hivatkozott kúriai határozat a JPE meghozatalát megelőzően keletkezett, ennek azonban nem volt jelentősége a perbeli jogvita megítélése szempontjából annak okán, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás megfelelőségének kritériumrendszerét az elsőfokú bíróság helyesen állította fel.

IX.

[31] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső- és részítéletét – annak helyes indokai folytán – a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[32] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során felmerült költségét az alperes maga viseli, köteles továbbá a felperesek másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése szerint, amely a képviselőt ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjából állt. A munkadíj összegét – miután a pertárgyérték a közbenső ítéleti rendelkezés folytán meg nem határozható – az ítéltábla a

bírószáki eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg hat óra alapulvételével arra tekintettel, hogy a perben a felperesek megbízási szerződést nem csatoltak. A felperes 48.000 forint jogorvoslati illeték helyett 2.500.000 forintot fizetett meg, így a sükségtelenül átutalással megfizetett 2.452.000 forint fellebbezési illeték visszaigénylését kérheti az állami adóhatóságtól az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Budapest, 2023. április 25.

dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

dr.	Vasady	Loránt	Zsolt	s.	k.
dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.					
	előadó	bíró			
bíró					